

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **V. T. N.**, zastoupený JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 37, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. června 2013, č. j. OAM-157/ZA-ZA13-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odborem azylové a migrační politiky ze dne 14. června 2013, č. j. OAM-157/ZA-ZA13-ZA04-2013, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Ve včas podané žalobě vyslovil žalobce nesouhlas s názorem správního orgánu, že pokud je situace ve Vietnamu z hlediska dodržování lidských práv a svobod hodnocena různými subjekty citovanými v rozhodnutí negativně, a že pokud neprokázal konkrétní skutečnost, která by odůvodňovala udělení mu azylu, že mu nehrozí za takové situace nebezpečí újmy. Jmenovaný vyslovil v průběhu řízení obavu, že mu újma hrozí, měl strach z pronásledování zejména v případě vyslovení svých negativních názorů na situaci ve Vietnamu. Přiznal, že doposud se konkrétně protistátně ve Vietnamu neprojevil. Byl přesvědčen, že nebezpečí vzniku vážné újmy v případě otevřeného vyjádření se k politickému zřízení ve Vietnamu jako nedemokratickému je důvodné.

Dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že není důvod pro postup správního orgánu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Správnímu orgánu bylo od prvního pohovoru se žalobcem známo, že v České republice žije již od roku 2005, žije zde trvale a dlouhodobě se svou nyní již manželkou, která má v České republice povolení k trvalému pobytu. Jedná se o dlouhodobý vztah.

Dále se netajil se svou snahou legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Tato snaha je motivována zájmem žít v České republice rodinný život se svou nynější manželkou.

Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno pro nezákonnost a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 29. 8. 2013 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, nesouhlasil s nimi, neboť nejsou způsobilé zrušit napadené rozhodnutí. Přestože žalobce vyslovil nesouhlas s vietnamským režimem, nelze jeho obavy v tomto směru považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Ve vlasti nebyl od roku 1996, nikdy se politicky neangažoval, neprezentoval své názory. Obavu, že se v případě návratu do vlasti bude „chovat nevhodně“, bude „vyslovovat jiné názory, demokratické myšlenky“, nelze dle názoru žalovaného shledat azylově relevantní, neboť se jedná o pouhé spekulace jmenovaného ohledně budoucí situace, u které ani není zřejmé, zda vůbec nastane.

Žalobce připouští, že jeho snahou je legalizace pobytu v České republice. V České republice nemá pobyt povolen již od roku 2005. Od stejné doby datuje vztah s nynější manželkou. Za celou tuto dobu se vůbec nepokusil svůj pobyt na území legalizovat. Existence rodinného života neznamená automaticky povinnost správního orgánu udělit jmenovanému ochranu za účelem možnosti jeho realizace. V této souvislosti poukázal žalovaný na usnesení NSS v Brně ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010, www.nssoud.cz. V dané věci byl zjištěn skutkový stav náležitě, a to i s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce, uváděné důvody nejsou relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Uvedl dále, že žalobce i jeho nynější manželka jsou vietnamskými státními příslušníky, mají proto možnost realizovat jejich společný život ve vlasti, případně v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně území České republiky. Nebyly shledány žádné objektivní překážky, které by jim v uvedeném záměru bránily.

Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Soud měl k dispozici správní spis, zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 5. 2013. Následně s ním byl dne 28. 5. 2013 veden pohovor. Ve správním řízení uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti, není členem žádné politické strany nebo organizace. Má středoškolské vzdělání, pracoval jako strojař, soustružník. Je ženatý, manželství s T. T. N. uzavřel dne 9. 5. 2011 na velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v České republice. V České republice pobýval pracovně v letech 1981 až 1985, poté se vrátil zpět do vlasti. Do ČR se vrátil opět v r. 1996, neboť ve Vietnamu neměl možnost sehnat zaměstnání, práci si zajistil v ČR. Uvedl, že neměl potřebné finanční prostředky, aby mohl požádat o prodloužení povolení k pobytu, žádost podal pozdě, pobyt mu prodloužen nebyl. Poté žádné platné povolení k pobytu nedostal. Zájem o setrvání v České republice odůvodňoval pracovní příležitostí, dále uzavřením manželství a snahou vést rodinný život. Vyslovil obavu, že v případě návratu by ve Vietnamu vyslovoval demokratické myšlenky, choval by se nevhodně. Vrátil-li by se, byl by dezorientovaný a naštvaný. Sdělil, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, domníval se, že si nějakým způsobem zajistí pobyt. Tvrdil, že o azylu nevěděl. V roce 2011 byl kontrolován policií, dostal výjezdní vízum. Z území ČR byl vyhoštěn, proti rozhodnutí se odvolal, nebylo mu však vyhověno. Proto se rozhodl k podání žádosti o azyl. K rodinným podmínkám uvedl, že s nynější manželkou vedl společnou domácnost od roku 2005, tato podniká, nemá důvod se do Vietnamu vracet. Trvalý pobyt mají v Lounech. Vzhledem k tomu, že od členů rodiny je informován o situaci ve Vietnamu, obával se, že v případě návratu může mít potíže. Ve spise se dále nachází kopie oddacího listu potvrzující uzavření sňatku mezi žalobcem a T. T. N. dne 9. 5. 2011 na Velvyslanectví Vietnam v České republice, dále kopie datové stránky manželčina cestovního dokladu, kopie manželčina povolení k pobytu, potvrzení z Pražské správy sociálního zabezpečení, Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a Všeobecné zdravotní pojišťovny.

Dále ve spise se nachází informace k osobě jmenovaného uvedených v CIS, Výroční zpráva Human Rights Watch 2013 – Vietnam z ledna 2013, Informace MZV ČR č. j. 123004/2012/-LPTP ze dne 5. 12. 2012, Informace Mezinárodní organizace pro migraci, říjen 2012 ze dne 2. 4. 2013 a Infobanky ČTK, „Země světa, Vietnam“.

Soud předmětnou věc projednal bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalovaný ve věci rozhodl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Soud se zcela shoduje se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobce dle uvedeného ustanovení zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že byl ve své vlasti pronásledován nebo se pronásledování mohl obávat. Žalobce v žalobě uvedl, že má subjektivní obavu, že mu újma hrozí, že se obává pronásledování zejména v případě vyslovení svých negativních názorů na situaci ve

Vietnamu. Na druhé straně však přiznal, že dosud se konkrétně protistátně ve Vietnamu neprojevil. Z uvedeného vyplývá, že jeho obavy nebyly podloženy žádným konkrétním tvrzením, jedná se tudíž o obavy pouze v teoretické rovině.

Soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, www.nssoud.cz, podle kterého „*povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“.

Soud se ztotožňuje se žalovaným rovněž v tom, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi státní příslušnosti hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Nebylo shledáno a nic nenasvědčuje tomu, že by byl v případě návratu reálně ohrožen vážnou újmou. Ve vlasti nebyl od roku 1996, nikdy se politicky neangažoval, neprezentoval své názory. Sám připouští, že jeho snahou je legalizace jeho pobytu v České republice. Soud v této souvislosti považuje za vhodné citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, www.nssoud.cz, sice, že „azylové řízení je prostředkem cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismu“, který tento upravuje.

Namítá-li tedy žalobce nesprávné právní posouzení věci, je nutno k tomuto uvést, že nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správní právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spise, chybí-li ve spise skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení soud v napadeném rozhodnutí žalovaného však neshledal. Jinými slovy, neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav shledal jako přílehlavě právně posouzen a s právním názorem žalovaného se ztotožnil. Žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobce i ze spisového materiálu týkající se země jeho původu, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Na základě takto

získaných poznatků dospěl soud k závěru, že subjektivní obavy žalobce objektivně nepodložené nemají oporu v zákonu o azylu.

Rovněž je nutno upozornit na skutečnost, že žalobce pobývá v ČR již od roku 1996, žádost o udělení azylu podal až po sedmiletém nelegálním pobytu na území ČR ve chvíli, kdy měl již na základě výjezdního příkazu ČR opustit. Pociťuje-li cizinec strach z pronásledování, nebo že je u něj dáno skutečně nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu České republiky požádá bezprostředně po svém přicestování. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004-68 vyložil, že „o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mělo dojít k ukončení jeho pobytu na území republiky“. To se stalo i nyní v posuzovaném případě. Řízení o mezinárodní ochraně nelze využít jako prostředek legalizace pobytu v situaci, kdy již nebylo možné účinně využít institut zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55, www.nssoud.cz). Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uváděné žalobcem v žalobě.

Pokud se týká žalobcem uplatněnou argumentaci, že dne 9. 5. 2011 uzavřel manželství, manželka je rovněž občankou Vietnamu, v ČR podniká, je zde přihlášena i k trvalému pobytu, nejsou tyto okolnosti důvodem pro udělení některé formy mezinárodní ochrany. Důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 téhož zákona, případně důvodem k udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, by musely být nějaké další skutečnosti. Ve vztahu k této námitce lze odkázat na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, www.nssoud.cz. V nich se soud vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdyby nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení článku 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mj. i případné extrateritoriální účinky článku 8 Úmluvy. V případě žalobce je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. Soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, podle nějž s ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v České republice, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-39, www.nssoud.cz).

Krajský soud v Brně proto uzavírá, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedopustil právního pochybení, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. V souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2013

JUDr. Eva Lukotková
samosoudkyně